

Arrest

nr. 231 993 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-C. RECKER
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. RECKER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U woonde in Valencia tot u 22 à 23 was. Vervolgens woonde u vijf jaar in Caracas en daarna terug in Valencia. Hier woonde u samen met uw moeder en uw partner J.R.G.L., met wie u intussen al 10 jaar samen bent. U was doorheen de jaren af en toe politiek actief, toen u 21 à 22 jaar oud was en ook in 2014 en in 2017. In deze periodes nam u deel aan protesten tegen de regering. U werkte vanaf 21 maart 2011 bij de staatsonderneming Cantv.

Op 25 december 2017, toen u samen met uw moeder en uw verloofde onderweg was met de auto, werden jullie gestopt door gewapende mannen. U werd meegenomen en vastgehouden gedurende 18 uur. Er werd losgeld geëist. Uiteindelijk werd u vrijgelaten nadat uw ontvoerders een deel van het gevraagde geld kregen. In maart 2018 was u het slachtoffer van een gewapende overval bij u thuis. U werd met een pistool bedreigd en uw verloofde werd geslagen. De overvallers namen de tv, twee telefoons en eten mee. U had angstproblemen sinds deze gebeurtenissen. Er werd druk op u gezet om een carnet de la patria af te halen, maar u deed dit niet. U werkte bij Cantv tot de dag voor uw vertrek. U vroeg twee weken vakantie en vertrok op 16 à 7 september 2018 met als doel om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uiteindelijk diende u op 20 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in in België, nadat de politie u in Zaventem in eerste instantie de toegang tot België geweigerd had.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat u vermoord zult worden of dat men u gevangen zal nemen. U vreest ook de onveiligheid en de hongerdood.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een medisch verslag van uw vader (kopie), een echocardiogram van uw vader (kopie), een medisch verslag van uw vader inzake een bypass operatie (kopie), foto's van uw vader (kopie), de carnet de la patria van uw vader (kopie), verslagen van San Diego betreffende het huis van uw vader (kopie), foto's van de woonst van uw vader (kopie), medische documenten inzake de gezondheidstoestand van uw moeder en haar medicijnen (kopie), een foto van uw moeder (kopie), online informatie over de carnet van uw verloofde en uw moeder (kopie), een foto van uw huis (kopie), een document van de gemeente betreffende de verblijfplaats van uw moeder (kopie), een document van de gemeente betreffende de verblijfplaats van uw verloofde (kopie), de carnet de la patria van uw broer (kopie), een document inzake de tewerkstelling van uw verloofde (kopie), een document inzake uw tewerkstelling (origineel), een document van de gemeente betreffende uw verblijfplaats (kopie), een psychologisch verslag (kopie), een overschrijving (kopie), de geboorteakte van de dochter van uw verloofde (kopie), een rapport van uw amnesty dat voorgelegd werd door uw advocaat, uw paspoort (origineel), twee foto's van uzelf (kopie) en een overzichtsdocument van de sessies die u volgde bij uw psycholoog (kopie). Op 26 februari 2019 stuurde uw advocate een mail met opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, gezien u met psychologische problemen kampt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Venezuela in behandeling was bij een psycholoog (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 29 oktober 2018 (CGVS), p. 2, 11, 17, 20). U verklaart dat u sinds de ontvoering en de diefstal in Venezuela naar een psycholoog ging omwille van een post traumatisch stresssyndroom (CGVS, p. 1, 17). U geeft aan dat u met angst en paranoia kampte (CGVS, p. 17). U legt ook een psychologisch verslag neer en een overzichtsdocument van de sessies die u had bij uw psycholoog.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om u op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw psychologische problemen, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Ook werd er voldoende gepauzeerd en werd u de kans geboden om een extra pauze te vragen als u daar nood aan het (CGVS, p. 2).

Inzake uw psychische problemen, die u staaft met medische verslagen uit Venezuela, nota bene allen kopieën, dat u lijdt aan angst en een post traumatisch stresssyndroom, moet worden opgemerkt dat uit het verslag niet blijkt hoe het onderzoek is gevoerd en hoe men tot de diagnose van post traumatisch stresssyndroom kwam.

Er kan niet opgemaakt worden dat u gezien uw klachten niet de capaciteiten zou hebben uw verzoek mondeling toe te lichten, gezien u ook tijdens de persoonlijke onderhouds steeds vlot op de vragen heeft kunnen antwoorden. Daarenboven wordt vastgesteld dat u in staat bent uw verhaal chronologisch en gestructureerd te vertellen en dat uw gehoor rijk is aan details (CGVS, p. 10-12), dat u gedurende de persoonlijke onderhouds vlot op alle vragen heeft kunnen antwoorden en dat noch u noch uw advocaat op het eind van uw onderhouds aangaven dat u geen adequate verklaringen kon afleggen (CGVS, p. 19).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat u vermoord zult worden of gevangen genomen door de overheid die u als verrader zal aanzien omdat u het land bent ontvlucht (CGVS, p. 12). Verder vreest u dat de onveiligheid en vreest u te sterven aan honger (CGVS, p. 12).

Vooreerst dient uw vrees om slachtoffer te worden van de onveiligheid besproken te worden. U stelt dat u reeds in het verleden gewelddadig behandeld werd, ontvoerd werd en bestolen (CGVS, p. 12). Zo werd u op 25 december 2017 ontvoerd waarbij de criminelen losgeld eisten in ruil voor uw vrijlating (CGVS, p. 10). In maart 2018 werd u dan weer, toen u aan het vegen was op straat, onder schot gehouden waarna dieven uw huis leeg roofden (CGVS, p. 10). Hoe betreurenswaardig bovenstaande incidenten ook mogen zijn, het betreffen hier louter crimineel gemeenrechtelijk feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U zegt zelf dat u denkt dat u ontvoerd werd omdat de rijweg zo goed als leeg was (CGVS, p. 18). U haalt verder geen elementen aan waaruit blijkt dat u specifiek gevisieerd werd op dat moment. Ook betreffende de huisroof brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat het niet om een éénmalige en toevallige diefstal gaat die ongeveer een half jaar voor uw vertrek plaatsvond. Overigens dient te worden opgemerkt dat uit de documenten die u voorlegt en uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder en uw partner momenteel nog steeds in Venezuela en meer zelfs, in het huis wonen waar deze diefstal plaatsvond (CGVS, p. 4-5). Uit deze jammerlijke, maar toevallige gebeurtenissen van meer dan een half jaar voor uw vertrek kan op zich dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging worden geput. Ook het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Wat betreft uw politieke activiteiten slaagt u er evenmin in omwille van die activiteiten een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U geeft aan dat u protesteerde toen u 22 à 23 was, dat u in 2014 deelnam aan protesten en dat u in 2017 deelnam aan protesten voor een periode van drie weken (CGVS, p. 8, 14).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

In casu gaf u aan dat u nooit ingeschreven was bij een politieke partij (CGVS, p. 8). U geeft aan dat u bij uw sporadisch bijwonen van manifestaties altijd uw hoofd goed bedekte en dat u ervoor zorgde dat er geen foto's genomen konden worden (CGVS, p. 8). Gepeild of u in Venezuela ooit al problemen heeft gehad naar aanleiding van uw deelname aan politieke activiteiten, geeft u aan dat dit niet het geval is en stelt u dat u nog niet gevangen genomen werd (CGVS, p. 13). U haalt wel aan dat de collectivos mensen achtervolgden (CGVS, p. 13). Gevraagd of u zelf persoonlijk al problemen heeft gehad met de collectivos, verwijst u naar een protest waarbij u in een hinderlaag liep waarbij u uw bivakmuts moest uitdoen omwille van het traangas en dat er een foto van u genomen werd (CGVS, p. 13). U geeft aan dat dit gebeurde in april of mei 2017 (CGVS, p. 14). U stelt evenwel dat u tot op heden nooit problemen heeft gekend omwille van deze foto (CGVS, p. 19). Gevraagd naar indicaties dat de overheid op de hoogte zou zijn dat u aanhanger was van de oppositie, verwijst u naar de foto (CGVS, p. 19). Verder stelt u ook dat er in de zone waar u woont veel aanhangers van de regering zijn die zouden kunnen klikken (CGVS, p. 19). Gezien het laatste protest waaraan u deelnam in Venezuela reeds dateert van april à mei 2017 (CGVS, p. 14) en u sindsdien geen problemen ondervond omwille van uw politieke activiteiten, dient gesteld te worden dat u geen concrete aanwijzingen aanbracht waaruit blijkt dat de regering mogelijk op de hoogte is over uw deelname aan protesten. Uit uw verklaringen kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

Vervolgens haalt u aan te vrezen vermoord te worden, gevangen genomen te worden, of naar een militaire post te worden gestuurd door de overheid omdat u het land hebt verlaten en als een verrader van het vaderland beschouwd zult worden (CGVS, p. 12, 19). Gevraagd naar de redenen waarom u denkt dat de staat u als vaderlandsverrader zou beschouwen, haalt u als reden aan dat u openbaar ambtenaar bent (CGVS, p. 12) en stelt u bovendien dat iemand enkel door het feit dat hij het land verlaat beschouwd wordt als verrader van het vaderland (CGVS, p. 12). Bovendien stelt u dat men zou kunnen ontdekken dat u deelnam aan politieke activiteiten (CGVS, p. 12).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Zoals eerder aangehaald hebt u niet aannemelijk gemaakt bij terugkeer een gegronde vrees te hebben voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade wegens uw deelnames aan manifestaties. Dat u louter omdat u openbaar ambtenaar was vervolgd zou worden, kan evenmin gevolgd worden. Gevraagd naar een voorbeeld van iemand die openbaar ambtenaar was vervolgd werd, slaagt u er niet in om een voorbeeld te geven (CGVS, p. 19). Tot slot dient vastgesteld dat u legaal het land bent uit gereisd met uw paspoort (CGVS, p. 3-4). Er mag dan ook worden aangenomen dat u geen profiel had dat in het vizier liep. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Tot slot haalt u aan dat er druk werd uitgeoefend op u om een Carnet de la Patria aan te vragen, wat u weigerde te doen (CGVS, p. 18). Gevraagd of u problemen ondervond omdat u de kaart niet wilde afhalen, stelt u dat er gezegd werd dat u geen loon zou ontvangen als u de kaart niet zou afhalen (CGVS, p. 18). Vreemd genoeg hebben wel uw vader, moeder, broer als verloofde een carnet de patria, waarvan u bewijzen neerlegt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Carnet de la Patria een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat en dat deze kaart ook meer en meer nodig is om onder meer de toegang tot overheidsjobs te verschaffen. Het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen Carnet de la Patria aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/gesubsidieerde programma's en uw loon, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra beoordeling 15b). Er dient ook nog opgemerkt te worden dat er geen elementen uit uw verklaringen naar voren komen waaruit blijkt dat u niet in de privésector aan de slag zou kunnen. Zoals hieronder geargumenteed heeft u ook eerdere werkervaring in de privésector.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het universitair diploma ingenieur telecommunicatie behaalde (verklaring DVZ, p. 5; CGVS, p. 5) en dat u sinds maart 2011 tot het moment van uw vertrek werkte bij de staatsonderneming Cantv (CGVS, p. 5). Daarvoor werkte u in een consultancy bureau in de juridische sector en in een consultancy bureau in de boekhoudsector (CGVS, p. 6). U vreest dat het moeilijk kan zijn voor u om opnieuw werk te vinden, gezien u meent dat u geen aanbevelingen zult krijgen (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds rijke werkervaring opdeed die u zal helpen om in de toekomst werk te vinden. Zelfs als dit het geval zou zijn, blijkt uit uw verklaringen dat er geen redenen zijn waarom u niet zou kunnen rekenen op uw verloofde.

Uw verloofde, die middelbaar onderwijs genoot, werkte op het moment van uw persoonlijk onderhoud reeds vijf maanden in een slagerij als schoonmaker (CGVS, p. 7). Daarvoor werkte hij ook als tuinman en in een fastfoodrestaurant (CGVS, p. 7). Met zijn inkomen helpt hij ook uw ouders, die beide niet meer werken en ziek zijn (CGVS, p. 6). Bovendien beschikken uw vader, uw moeder en uw verloofde over een carnet de la patria waardoor ze sociale voordelen krijgen (CGVS, p. 16, 17). Uit uw verklaringen en de documenten die u voorlegt blijkt verder dat uw moeder en uw verloofde nog steeds in het huis wonen waar ze samen met u woonden voor het moment van uw vertrek. Dat uw vader in een kraakpand leeft, heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het geweld waar u persoonlijk mee te maken kreeg, werd reeds eerder besproken.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit het voorgaande dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort ondersteunt louter uw verklaringen over uw identiteit. Het medisch verslag van uw vader, het echocardiogram van uw vader en het medisch verslag van uw vader inzake een bypass operatie ondersteunen louter uw verklaringen over de gezondheidstoestand van uw vader. De foto's van uw vader tonen enkel aan dat hij gewicht verloor, maar deze zeggen niets over de oorzaak ervan. De carnet de la patria van uw vader heeft geen betrekking op uw vrees bij terugkeer naar Venezuela. De foto's van de plaats waar uw vader woont en de verslagen van San Diego betreffende het huis van uw vader zeggen niets over uw leefomstandigheden in Venezuela. De medische documenten van uw moeder ondersteunen uw verklaringen over haar gezondheidstoestand. Noch de foto van uw moeder, noch de carnet de la patria van uw broer hebben betrekking op uw vrees bij terugkeer naar Venezuela. De online informatie over uw verloofde en uw moeder ondersteunt uw verklaringen dat ze een carnet de la patria hebben. De foto van uw woonst en de documenten van de gemeente betreffende de verblijfplaats van u, uw moeder en uw verloofde bevestigen uw verklaringen hierover. De documenten inzake de tewerkstelling van u en uw verloofde bevestigen uw verklaringen over jullie werk. Noch de overschrijving van het geld van uw reisweg, noch de geboorteakte van de dochter van uw verloofde heeft een betrekking op uw vrees bij terugkeer naar Venezuela.

Het rapport van amnesty dat werd voorgelegd door uw advocaat handelt over de algemene veiligheidssituatie en onderschrijft de beoordeling van het CGVS, die eerder in deze beslissing aan bod kwam. De foto's van uzelf waarvan u aangeeft dat u veel gewicht verloor (CGVS, p. 11) kunnen de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Deze foto's, waarvan de afdrukwaliteit ondermaats is, zeggen bovendien niets over de reden waarom u gewicht zou hebben verloren. Het psychologisch verslag en het overzichtsdocument van de sessies die u had bij de psycholoog werd eerder reeds besproken. Met de opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud, doorgestuurd door uw advocaat, werd in deze beslissing rekening gehouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 maart 2019 in een eerste middel een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Wat de socio-economische situatie betreft stelt verzoekster dat deze in de laatste maanden nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als "*situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès*" (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekster betoogt dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijst ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus "*Vénézuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen. Ze haalt aan dat recente verslagen melden dat "*de gebrek aan voedsel en medicijnen tot nu door gaat*". Ze stelt dat er geen officiële cijfers zijn maar dat vele bronnen bevestigen dat "*de bevolking ten grote deel aan ondervoeding leidt*". Ze verwijst naar Miami Herald "*Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans*" van 6 januari 2019.

Daarnaast verwijst ze naar de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin wordt bericht over de "*precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt*". Verzoekster stelt verder dat de "*publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer*" niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er "*een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel*" is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekster benadrukt dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijst naar UNHCR "*Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*" van 9 februari 2018.

Verzoekster haalt voorts aan dat de regering weigert om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten (The Guardian "*US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*" van 17 februari 2019), dat de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39), dat het de Venezolaanse bevolking ontbreekt aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting en dat er geen vooruitzicht op verbetering is door de weigering van de regering om buitenlandse hulp te accepteren (COI Focus, p. 34).

Verzoekster wijst er nog op dat de "*High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces*"

(Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

Daarnaast betoogt verzoekster dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Ze stelt dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Ze wijst erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie melden. Ze haalt volgende informatie aan: “Al Jazeera, *Venezuela in crisis: All the latest updates*, 25/03/2019”, “Amnesty International, *Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro*, 20/02/2019”, “Human Rights Watch, *Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused*, 09/01/2019”, “The Guardian, *Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician*, 09/10/2018”. Ze wijst tevens op verschillende passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “*Vénézuéla: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 (p. 21, p. 22, p. 23, p. 24). Tot slot haalt verzoekster aan dat de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt sinds de invoering van de “*wet tegen haat*” in 2017 en dat zowel journalisten als mensen die hun oppositie via sociale media uiten gearresteerd kunnen worden op basis van deze wet (VOA News “*Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship*” van 9 november 2017; Committee to Protect Journalists “*Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press*” van 6 februari 2018).

Verzoekster wijst erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden, dat niet openlijk in oorlog is, dat het aandeel moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde aantal en dat Caracas de tweede meeste gevaarlijke stad ter wereld wordt genoemd (COI Focus, p. 21). Verzoekster stelt dat afpersing, moorden, kidnappings gewoon geworden zijn (COI Focus, p. 22) en dat dit niet wordt betwist door het CGVS, dat herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is (COI Focus, p. 6). Verzoekster wijst erop dat niet alleen de politie gebruik maakt van geweld tegen burgers, dat de Venezolaanse regering het monopolie op gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uitvoeren (COI Focus, p. 8).

Verzoekster stelt dat er “*tientallen van duizenden “Collectivos” [zijn], dewelke politieke en criminele geweld mengen*”, dat deze als een echte paramilitaire groepering worden beschreven (COI Focus, p. 17) en dat ze een groot deel van het Venezolaans grondgebied controleren. Ze beklemtoont dat, hoewel de colectivos in het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, de regering geen controle meer heeft op hun activiteiten en misdaden (zie in bijlage New York Times, “*Armed Civilians Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President*” van 22 april 2017). Verzoekster stelt dat de Colectivos niet alleen criminele bendes zijn, maar dat ze ook de regering steunen door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

Verzoekster haalt de recente politieke veranderingen en erge spanningen aan (“*The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*, 17/02/2019”, “*BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo*, 24/02/2019”). Ze stelt dat het risico op militaire confrontatie blijft bestaan.

Verzoekster benadrukt dat uit de COI Focus “*Le retour des ressortissants Vénézuéliens*” van 10 januari 2019 blijkt dat er geen betrouwbare informatie is betreffend de situatie van gedwongen terugkeerders, maar dat deze COI Focus niet aan het administratief dossier werd toegevoegd en evenmin online raadpleegbaar is. Verzoekster betoogt dat de grootste voorzichtigheid dient worden toegepast, in het bijzonder gezien de gespannen actuele en socio-economische situatie in Venezuela. Verzoekster betoogt dat ze ingeval van terugkeer zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Wat betreft de subsidiaire bescherming geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van “*artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)*”.

Waar het CGVS de vrees van verzoekster om bij een terugkeer naar Venezuela gearresteerd te worden omdat ze Venezuela verlaten heeft verwerpt, wijst verzoekster erop dat het CGVS erkent *“dat terugkeerders "bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd worden" over hun activiteiten in het buitenland, en dat personen die "in het verleden als opposant beschouwt worden" of "waarvan vermoed kan worden dat ze tegen de regering gekant zijn" het risico lopen om problemen te ondervinden*". Verzoekster herhaalt dat ze *“al haar oppositie tegen de regering openlijk in het kader van haar baan getoond heeft (door het weigeren een carnet de la patria te halen, en door haar deelname aan protest marsen), en dat dit, als ambtenaar, bijzonders erge gevolgen hebben kan”*, hierbij verwijzend naar *“Reuters, "Phone calls, dismissal threats: Venezuela pressures state workers to vote", 29/07/2017*". Verzoekster betoogt dat niet kan verbazen dat *“terugkerende ambtenaren problemen ondervinden zullen, bijzonders indien ze hun oppositie tegen de regering aangetoond hebben”*.

Wat betreft haar socio-economische situatie stelt verzoekster duidelijk te hebben verklaard dat *“haar en haar familie bijzonders getroffen worden door de erbarmelijke socio-economische situatie”*, dat *“haar en haar familie alleen een en soms twee keer per dag eten konden (CGVS p7,10)”* en dat *“ze samen met haar partner alleen het equivalent van 11 euro's per maand kregen, waarmee ze een beetje voedsel kopen konden, maar nooit genoeg, en dat ze ook met dit geld medicijnen kopen moesten voor de vader van verzoekster, wie erg ziek is”*. Verzoekster wijst erop dat een van haar nonkels bovendien wegens diabetes, door gebrek aan medicijn gestorven is (notities, p. 6) en dat geen van haar ouders kan werken, omdat ze allebei ziek zijn (notities, p. 6). Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de situatie van inflatie en ondervoeding en verwijst naar *“The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018”* en *“Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019”*.

Verzoekster wijst tevens op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In hoofdorde wordt gevraagd *“de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster te erkennen als vluchteling, In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster de subsidiaire bescherming toe te kennen, In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder anderen, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie, en de erge onveiligheid situatie”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

3. UNHCR, *"Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn"*, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>
4. New-York Times, *"Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président"*, April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>
5. VOA News, *"Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship"*, 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>
6. Committee to Protect Journalists, *"Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press"*, 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-another.php>
7. The Guardian, *Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician*, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>
8. Amnesty International, *Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro*, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-or-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>
9. RTBF, *Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire*, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=I0141094

10. Human Rights Watch, *Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused*, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>
11. *The Guardian*, *US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>
12. *BBC News*, *Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo*, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>
13. *Miami Herald*, *Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans*, 06/01/2019, <https://www.miamiherald.com/news/nationworld/world/americas/venezuela/article223950330.html>
14. *Al Jazeera*, *"Venezuela in crisis: All the latest updates"*, 25/03/2019, <https://www.aljazeera.com/news/2019/01/venezuela-crisis-latest-updates-190123205835912.html>
15. *Reuters*, *"Phone calls, dismissal threats: Venezuela pressures state workers to vote"*, 29/07/2017, <https://www.reuters.com/article/us-venezuela-politicsworkers/phone-calls-dismissal-threats-venezuela-pressures-state-workers-to-vote-idU5KBN1AE08P>.

Bij aanvullende nota van 18 september 2019 voegt verzoekster volgende stukken:

- “1. Een kopie van een klacht bij de politie ingediend door de moeder van verzoekster nadat ze aangevallen werd, en haar aanvallers naar verzoekster vroegen (en de vertaling)
2. Een foto van de kaartje van het staatsbedrijf waar zij werkte”.

Bij aanvullende nota van 28 november 2019 legt verweerder volgende stukken neer :

“COI Focus Venezuela: Situation socio-économique van 20 april 2018
 Venezuela. Situational update and 2019 outlook.
 Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo.
 Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout.
 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis.
 AI – Venezuela 2017-2018
 The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela.
 Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts.
 Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen.
 The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela.
 Venezuelans turn to food production amid crisis.
 Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela.”

In voornoemde aanvullende nota van verweerder wordt tevens verwezen naar de COI Focus “Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019 en de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019.

In een aanvullende nota voegt verwerende partij op 4 december 2019 volgende URL's van volgende rapporten toe:

IACHR, “*Situation of Human Rights in Venezuela: Democratie Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report*” van december 2017, p. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op [“https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf”](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf) of op [“https://reliefweb.int”](https://reliefweb.int); OCHCR, “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, beschikbaar op [“https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf”](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf) of op [“https://reliefweb.int”](https://reliefweb.int); de COI Focus Venezuela: “*Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, beschikbaar op [“https://www.eg-vs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf”](https://www.eg-vs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op [“https://www.cgvs.be/nl”](https://www.cgvs.be/nl); de COI Focus Venezuela: “*Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, beschikbaar op [“https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf”](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op [“https://www.cavs.be/nl”](https://www.cavs.be/nl); en OHCHR : “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*”, van juli 2019, beschikbaar op [“https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx”](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx) of op [“https://www.ochcr.org”](https://www.ochcr.org). Ook wordt verwezen naar de COI Focus Venezuela: “*Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019.

In een aanvullende nota van 9 december brengt de verzoekende partij de nieuwe ontwikkelingen en actualisatie van de situatie in Venezuela aan op basis van de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019 en van andere recente bronnen.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De Raad stelt vooreerst vast dat er door de commissaris-generaal in hoofde van verzoekster bepaalde bijzondere procedurele noden werden aangenomen omwille van de psychologische problemen waarmee zij kampt (notities van het persoonlijk onderhoud van 29 oktober 2018 (hierna: notities), p. 2, p. 17, p. 20; zie psychologisch verslag en overzichtsdokument van sessies bij psycholoog). Verzoekster verklaarde dat zij sinds de ontvoering en diefstal in Venezuela een psycholoog bezocht omwille van een post traumatisch stresssyndroom en gaf aan dat ze met angst en paranoia kampte (notities, p. 17). De Raad stelt vast dat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een *protection officer*, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om verzoekster op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; dat het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in het bijzijn van verzoeksters advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en dat er bij de beoordeling van haar verklaringen rekening werd gehouden met verzoeksters psychologische problemen, evenals met de algemene situatie in haar land van herkomst. Ook werd er voldoende gepauzeerd en werd verzoekster de kans geboden om een extra pauze te vragen als zij daar nood aan had (notities, p. 3).

2.3.4. De door verzoekster voorgelegde medische documenten (psychologisch verslag en overzichtsdokument van sessies bij psycholoog) vermelden dat verzoekster lijdt aan angst en een post traumatisch stresssyndroom. Uit het attest kan niet uit blijken dat verzoekster gezien haar klachten niet de capaciteiten zou hebben haar verzoek om internationale bescherming mondeling toe te lichten. Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat verzoekster zich bepaalde feiten niet herinnert omwille van haar psychologische toestand. Hieruit blijkt eveneens dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde, dat verzoekster goed kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoekster in staat is haar verhaal chronologisch en gestructureerd te vertellen en dat haar asielaas rijk is aan details (notities, p. 10-12), dat aan verzoekster zowel open als concrete vragen werden gesteld waarop ze steeds vlot heeft kunnen antwoorden en dat noch verzoekster noch haar advocaat op het eind van haar onderhoud aangaven dat verzoekster geen adequate verklaringen kon afleggen (notities, p. 19-20). Aldus is geenszins aangetoond dat verzoeksters psychologische klachten een impact gehad hebben op haar verklaringen.

2.3.5. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster stelt ingeval van terugkeer naar Venezuela te vrezen dat ze opnieuw het slachtoffer zou worden van overvallen en geweld, dat ze er vermoord of gevangen genomen zou worden door de Venezolaanse overheid die haar als verrader zou aanzien omdat ze internationale bescherming zocht in het buitenland en dat ze er zou sterven van de honger. Verzoekster wijst tevens op haar politieke activiteiten.

2.4.2. Waar verzoekster de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de verzoekster immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.3. Wat betreft verzoeksters vrees dat ze opnieuw het slachtoffer zou worden van overvallen en geweld, kadert ze deze in de algemene (on)veiligheidssituatie.

Verzoekster gaf aan dat ze reeds in het verleden geweld ondervond. Zo stelde ze dat ze op 25 december 2017 gedurende een dag (18uur) werd ontvoerd waarbij de criminelen losgeld eisten in ruil voor haar vrijlating. Verzoekster verklaart dat ze tijdens een uitstapje naar haar tante in Maracai met haar moeder en haar verloofde werd meegenomen en pas vrijgelaten werd nadat de familie 205 van de 1500 \$ betaalden. In maart 2018, toen ze aan het vegen was op straat, werd ze onder schot gehouden terwijl dieven haar huis leeg roofden (notities, p. 10). Verzoekster stelde zelf dat ze dacht dat ze ontvoerd werd omdat de rijweg zo goed als leeg was (*“Om welke reden denkt u dat u ontvoerd werd?”*, *“Ja vermoedelijk omdat de rijweg zo goed als leeg was. Het was een feestdag, 25 december en ja, er was een van die antisocialisten en die zei ons dat die mannen waarschijnlijk hun eigen verhaaltjes begonnen uit te vinden. Het is zo gemakkelijk om twee vrouwen en een man aan te pakken. De wagen was helemaal niet luxueus. Het was een oude wagen van 98.”*, notities, p. 18). Uit verzoeksters verklaringen kunnen verder geen elementen worden ontwaard waaruit zou blijken dat verzoekster specifiek gevisieerd werd op dat moment omwille van een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie. Ook betreffende de huisroof bracht verzoekster geen elementen aan waaruit blijkt dat het niet om een toevallige diefstal gaat die ongeveer een half jaar voor haar vertrek plaatsvond. Daarnaast blijkt uit de door verzoekster voorgelegde documenten, alsook uit haar verklaringen, dat verzoeksters moeder en verloofde nog steeds in Venezuela wonen, in het huis waar de diefstal plaatsvond (notities, p. 4-5). Deze toevallige gebeurtenissen – die dateren van meer dan een half jaar voor verzoeksters vertrek – betreffen feiten van gemeenrechtelijke aard die geen toekenning van internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.4. Verzoekster verklaart ook niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van haar politieke oppositieactiviteiten. Verzoekster verduidelijkte dat ze protesteerde toen ze 21 à 22, dan wel 22 à 23 jaar oud was (en dus in 2006-2007-2008), dat ze in 2014 weinig deelnam aan protesten en dat ze in 2017 deelnam aan protesten voor een periode van 3 weken (notities, p. 8, p. 14).

2.4.5. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Ze stelt dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurige worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Ze wijst erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporige geweld tegen burgers door de politie melden. Ze haalt volgende informatie aan: *“Al Jazeera, “Venezuela in crisis: All the latest updates”, 25/03/2019”, “Amnesty International, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019”, “Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019”, “The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018”*. Ze wijst tevens op verschillende passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus *“Vénézuéla: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 (p. 21, p. 22, p. 23, p. 24). Tot slot haalt verzoekster aan dat de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt sinds de invoering van de *“wet tegen haat”* in 2017 en dat zowel journalisten als mensen die hun oppositie via sociale media uiten gearresteerd kunnen worden op basis van deze wet (VOA News

"Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship" van 9 november 2017; Committee to Protect Journalists "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press" van 6 februari 2018).

2.4.6. Uit de informatie in het administratief dossier, de informatie bijgebracht bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota kan blijken dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massabetogingen in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). "*Amnesty International*" stelt dat er in januari 2019 "*targeted executions*" plaatsvonden "*based on the profile of the victims*", zijnde "*young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media*" ("*Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*" van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in "*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019).

2.4.7. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massabetogingen plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO "*Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social*" (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een 10.000-tal protesten plaats. In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In bepaalde gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: "*De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen*". Anderzijds wordt ook opgemerkt dat "*het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro- regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als "een catastrofale patstelling", die de humanitaire noodsituatie in het land verergert*".

2.4.8. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Ook verzoekster betoogt dit in haar verzoekschrift en de bijkomende nota van 5 december 2019. De Raad kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredderde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als student of als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.9. Verzoekster gaf aan dat ze nooit ingeschreven was bij een politieke partij (notities, p. 8), dat ze bij haar sporadisch bijwonen van manifestaties altijd haar hoofd goed bedekte en dat zij ervoor zorgde dat er geen foto's genomen konden worden (notities, p. 8). Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze in Venezuela geen problemen heeft gekend omwille van haar bijwonen van betogingen (notities, p. 12-13). Ze haalde wel aan dat de *colectivos* mensen achtervolgden (notities, p. 13). Ze verwees tevens naar een protest waarbij ze in een hinderlaag liep waarbij verzoekster jaar bivakmuts moest uitdoen omwille van het traangas en dat er een foto van haar genomen werd (notities, p. 13). Verzoekster gaf aan dat dit gebeurde in april of mei 2017 (notities, p. 14). Verzoekster blijft bij loutere beweringen en stelde evenwel dat ze tot op heden nooit problemen heeft gekend omwille van deze foto (notities, p. 19). Door de *protection officer* gevraagd naar indicaties dat de overheid op de hoogte zou zijn dat verzoekster aanhanger was van de oppositie, verwees verzoekster naar de foto (notities, p. 19). Verder gaf ze nog aan dat er in de zone waar ze woont veel aanhangers van de regering zijn die zouden kunnen klikken (notities, p. 19). Echter, gezien het laatste protest waaraan verzoekster deelnam in Venezuela reeds dateert van april à mei 2017 (notities, p. 14) en verzoekster daarna ook geen politieke problemen ondervond, zijn er geen concrete aanwijzingen waaruit blijkt dat de regering mogelijk op de hoogte is van verzoeksters deelname aan protesten.

2.4.10. Hoe dan ook, zelf als verzoekster meeliep in enkele van de bijzonder talrijke betogingen tegen de economische en sociale situatie, dan kan daaruit nog niet afgeleid worden dat verzoekster beschikt over een opmerkelijk of uitgesproken politiek profiel. Integendeel verzoekster ontkende aan partijpolitiek te doen (notities, p. 8). Het loutere feit dat verzoekster aan enkele socio-economische mogelijk politieke acties zou hebben deelgenomen in Venezuela kan dan ook op zich niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekster heeft integendeel een profiel waaruit blijkt dat ze ofwel niet aan politiek deed ofwel eerder niet gehinderd werd door de overheid. Ze werkte vanaf 21 maart 2011 bij de staatsonderneming Cantv en was dus ambtenaar en ze woonde in een wijk die overheidsgezind was. Zoals hoger geconcludeerd zijn haar deelnames aan protesten loutere beweringen en de vaststelling dat ze daarbij nog toevoegt dat ze dit *in cognito* deed door steeds haar "hoofd te bedekken" zodat ze "onbekend bleef" kan dit slechts bevestigen.

2.4.11. Verzoekster stelde voorts problemen te vrezen bij een terugkeer naar Venezuela, dat ze als landverraadster zal beschouwd worden omdat zij in het buitenland verbleven heeft en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Gevraagd naar de redenen waarom verzoekster denkt dat de staat haar als landverraadster zou beschouwen, haalde zij als reden aan dat ze openbaar ambtenaar is (notities, p. 12) en stelde ze dat iemand enkel door het feit dat hij het land verlaat beschouwd wordt als verraadster van het vaderland (notities, p. 12). Bovendien stelde verzoekster dat zou kunnen ontdekt worden dat ze deelnam aan politieke activiteiten (notities, p. 12).

2.4.12. In dit verband merkt de Raad vooreerst op dat niet uit te sluiten is dat verzoekster bij een terugkeer gescreend en ondervraagd zal worden over haar handelingen in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Immigration and Refugee Board of Canada "*Venezuela: information sur le traitement réservé par les autorités et les groupes pro-gouvernementaux aux demandeurs d'asile déboutés qui retournent au pays (2016-décembre 2017)*" van 5 januari 2018; COI Focus "*Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit de beoordeling van verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen dergelijk profiel heeft. Evenzeer blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België nooit in de specifieke (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel integendeel.

Zo werd verzoekster nooit gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten, werd zij nooit aangeklaagd en diende zij nooit te verschijnen voor een rechtbank in Venezuela en had zij in Venezuela geen politieke activiteiten (vragenlijst CGVS, vragen 3.1, 3.2, 3.3). Zoals uit bovenstaande blijkt heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt bij terugkeer een gegronde vrees te hebben voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade wegens haar deelnames aan manifestaties.

De Raad herneemt dat de hierboven aangehaalde incidenten toevallige gebeurtenissen betroffen, die plaatsvonden in het kader van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. Verzoeksters bewering dat zij louter omwille van het feit dat ze openbaar ambtenaar was vervolgd zou worden, kan evenmin gevolgd worden. Immers, gevraagd naar een voorbeeld van iemand die openbaar ambtenaar was vervolgd werd, slaagde verzoekster er niet in om een voorbeeld te geven (notities, p. 19). Verzoeksters vrees is vaag en hypothetisch. Bovendien is verzoekster legaal het land uit gereisd met haar eigen paspoort (notities, p. 3-4) nadat ze op haar werk vakantie had verkregen. Aldus kan de Raad niet inzien waarom verzoekster ingeval van terugkeer naar Venezuela gevisieerd zal worden door de autoriteiten omwille van politieke redenen.

2.4.13. De neergelegde internetartikels en rapporten over gebeurtenissen in Venezuela verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst, waarin verzoekster zelf niet vermeld wordt, en volstaan dus niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier - gelet op wat voorafgaat - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

2.4.14. Wat betreft de door verzoekster bij aanvullende nota neergelegde klacht die haar moeder heeft ingediend omwille van de bedreigingen die ze jegens verzoekster heeft ontvangen in Venezuela merkt de Raad op dat deze klacht louter steunt op de eenzijdige verklaringen van verzoeksters moeder en dus enkel het bewijs is van een registratie van een klacht, doch niet tot het bewijs van de inhoud ervan. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen (alsook uit het overzicht van haar sessies bij de psycholoog) dat zij in Venezuela niet persoonlijk gevisieerd werd doch dat de incidenten kaderden in de algemene situatie. Waar de klacht vermeldt dat verzoekster, dan wel verzoeksters moeder, sinds verzoeksters vertrek uit Cantv dergelijke bedreigingen reeds eerder ontvangen heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster hiervan geen melding maakte gedurende haar persoonlijk onderhoud. Aldus kan niet worden ingezien dat verzoeksters moeder opeens – op 16 juli 2019, 10 maanden nadat verzoekster Venezuela verlaten heeft – bedreigingen zou ontvangen in hoofde van verzoekster. Het document blijkt niet opgemaakt met kennis van verzoeksters verklaringen en komt dan ook (eveneens) gefabriceerd voor.

De bij aanvullende nota neergelegde fotokopie van het kaartje van het staatsbedrijf waar verzoekster werkte toont hoogstens aan dat verzoekster werkzaam was bij Cantv, wat in deze niet betwist wordt.

2.4.15. De door verzoekster overige voorgelegde stukken kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoeksters Venezolaans paspoort betreft haar identiteit en nationaliteit, wat als dusdanig niet betwist wordt. Het medisch verslag van haar vader, het echo-cardiogram van haar vader en het medisch verslag van haar vader inzake een bypass operatie ondersteunen louter haar verklaringen over de gezondheidstoestand van haar vader. De foto's van haar vader tonen enkel aan dat hij gewicht verloor, maar deze zeggen niets over de oorzaak ervan. De carnet de la patria van verzoeksters vader heeft geen betrekking op verzoeksters vrees bij terugkeer naar Venezuela. De foto's van de plaats waar haar vader woont en de verslagen van San Diego betreffende het huis van haar vader zeggen niets over haar leefomstandigheden in Venezuela. De medische documenten van verzoeksters moeder ondersteunen verzoeksters verklaringen over haar gezondheidstoestand. Noch de foto van haar moeder, noch de carnet de la patria van haar broer hebben betrekking op verzoeksters vrees bij terugkeer naar Venezuela. De online informatie over verzoeksters verloofde en moeder ondersteunt verzoeksters verklaringen dat ze een carnet de la patria hebben. De foto van verzoeksters woonst en de documenten van de gemeente betreffende de verblijfplaats van verzoekster, haar moeder en haar verloofde bevestigen verzoeksters verklaringen hierover. De documenten inzake de tewerkstelling van verzoekster en haar verloofde bevestigen haar verklaringen over hun werk. Noch de overschrijving van het geld van verzoeksters reisweg, noch de geboorteakte van de dochter van haar verloofde heeft betrekking op verzoeksters vrees bij terugkeer naar Venezuela. Het rapport van Amnesty International handelt over de algemene veiligheidssituatie en ligt in de lijn van de beoordeling in onderhavig arrest. De foto's van verzoekster waarvan ze aangaf dat ze veel gewicht verloor (notities, p. 11), die van ondermaatse afdrukkwaliteit zijn, brengen niets bij over de reden waarom verzoekster gewicht zou hebben verloren. Het psychologisch verslag en het overzichtsdokument van de sessies die verzoekster had bij de psycholoog werden *supra* besproken.

2.4.16. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van loutere beweringen maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M’Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Waar verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, wordt niet ontkend of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster geen

profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (*“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, *“Amnesty International”* *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land. Zo wijst ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus *“Vénézuéla: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 - in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen. Ze haalt aan dat recente verslagen melden dat *“de gebrek aan voedsel en medicijnen tot nu door gaat”*. Ze stelt dat er geen officiële cijfers zijn maar dat vele bronnen bevestigen dat *“de bevolking ten grote deel aan ondervoeding leidt”*. Ze verwijst naar Miami Herald *“Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans”* van 6 januari 2019. Daarnaast verwijst ze naar de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin wordt bericht over de *“precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt”*. Verzoekster stelt verder dat de *“publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer”* niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er *“een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel”* is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekster benadrukt dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijst naar UNHCR *“Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn”* van 9 februari 2018. Verzoekster haalt voorts aan dat de regering weigert om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten (The Guardian *“US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain”* van 17 februari 2019), dat de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39), dat de Venezolaanse bevolking ontbreekt aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting en dat er geen vooruitzicht op verbetering is door de weigering van de regering om buitenlandse hulp te accepteren (COI Focus, p. 34). Verzoekster wijst er nog op dat de *“High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces”* (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert aan dat het niveau van het onderwijs achteruitgaat in Venezuela. Dit is mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*” van verzoekster.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*”). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

De Raad neemt aan dat, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Verzoekster beschikte over een universitair diploma ingenieur telecommunicatie (verklaring DVZ, punt 11) en werkte sinds maart 2011 tot de dag voor haar vertrek bij de staatsonderneming Cantv (notities, p. 5). Daarvoor werkte verzoekster in een consultancy bureau in de juridische sector en in een consultancy bureau in de boekhoudsector (notities, p. 6). Uit verzoeksters verklaringen blijkt aldus dat zij over een rijke werkervaring beschikt, zodat redelijk is te verwachten dat verzoekster opnieuw werk zou vinden te meer ze ambtenaar was. Bovendien is verzoekster niet alleenstaand. Ze heeft een verloofde (notities, p. 7) die met zijn inkomen ook haar ouders helpt, die beide niet meer werken en ziek zijn (notities, p. 6). Bovendien beschikken verzoeksters vader, moeder en verloofde over een *carnet de la patria* waardoor ze sociale voordelen krijgen (notities, p. 16, 17). Uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten blijkt verder dat haar moeder en verloofde nog steeds in het huis wonen waar ze samen met verzoekster woonden voor het moment van haar vertrek en volgens verzoekster gelegen is in een wijk met overwegend mensen die bij de overheid aangesloten zijn. Dat verzoeksters vader in een kraakpand zou leven, heeft geen betrekking op verzoeksters persoonlijke situatie. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vreest (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254). Waar verzoekster beweert door de voorgehouden overval en kidnapping, zwaar getraumatiseerd te zijn kan slechts blijken dat verzoekster een universitair geschoolde persoon is die na de beweerde kidnapping in Venezuela tot de dag voor haar vertrek kon werken bij de

staatsonderneming Cantv (verklaring DVZ, punt 11; notities, p. 5). Verzoekster heeft ook haar reis naar het buitenland gefinancierd, gepland en uitgevoerd en zoals blijkt kan ze zich voorzien van oneigenlijke documenten.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.2. Waar verzoekster zich nog bijkomend, en bij herhaling, steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden, dat niet openlijk in oorlog is, dat het aandeel moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde aantal en dat Caracas de tweede meeste gevaarlijke stad ter wereld wordt genoemd (COI Focus, p. 21). Verzoekster stelt dat afpersing, moorden, kidnappings gewoon geworden zijn (COI Focus, p. 22) en dat dit niet wordt betwist door het CGVS, dat herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is (COI Focus, p. 6). Verzoekster wijst erop dat niet alleen de politie gebruik maakt van geweld tegen burgers, dat de Venezolaanse regering het monopolie op gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uitvoeren (COI Focus, p. 8). Verzoekster stelt dat er *“tientallen van duizenden ‘Collectivos’ [zijn], dewelke politieke en criminele geweld mengen*”, dat deze als een echte paramilitaire groepering worden beschreven (COI Focus, p. 17) en dat ze een groot deel van het Venezolaans grondgebied controleren. Ze beklemtoont dat, hoewel de colectivos in het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, de regering geen controle meer heeft op hun activiteiten en misdaden (zie in bijlage New York Times, *“Armed Civilians Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President”* van 22 april 2017). Verzoekster stelt dat de Colectivos niet alleen criminele bendes zijn, maar dat ze ook de regering steunen door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende*

groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld'.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*" Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. X; RvS 8 januari 2007, nr. X; RvS 2 maart 2007, nr. X). Verzoekster licht niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK